

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 18, Zachowanie i wytrwałość, Część 2, Formuły systematyczne

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To jest sesja 18, Zachowanie i wytrwałość, część 2, Formuły systematyczne.

Kontynuujemy nasze studium soteriologii, w szczególności zachowania przez Boga Jego ludu, Jego zachowania Jego świętych, lub, jak mówili purytanie, wytrwałości Boga ze świętymi, która jest podstawą ich właściwego trwania świętych.

Atrybuty Boga zapewniają inny punkt widzenia na zachowanie. Pismo Święte przedstawia suwerenność, sprawiedliwość, moc, wierność i miłość Boga, które działają w zachowaniu lub zachowaniu tego, co należy do Boga. To jest nasz zarys.

Suwerenność, sprawiedliwość, moc, wierność i miłość Boga są wykorzystywane. Bóg wykorzystuje swoje cechy, aby nas zbawić. Paweł uważa suwerenność Boga za podstawę ufności wierzących w ostateczną chwałę.

Rzymian 8:28 do 30, wiemy, że wszystko współdziała ku dobremu tym, którzy miłują Boga, którzy są powołani według postanowienia jego. Albowiem tych, których od wieków znał, przeznaczył też, aby stali się podobni do obrazu syna jego, aby on był pierworodnym między wieloma braćmi i siostrami. A tych przeznaczył, których przeznaczył, tych też powołał.

Tych, których powołał, tych i usprawiedliwił. Tych, których usprawiedliwił, tych i uwielbił. Rzymian 8, 28-30.

Christian Standard Bible bierze słowo bracia i zamienia je na bracia i siostry, co uważam za bardzo trafne zastosowanie. Nie wiem, czy przetłumaczyłbym Biblię w ten sposób, ponieważ czasami faktycznie mówi siostry, ale w większości tych fragmentów tak nie jest. Bóg swobodnie sprawia, że wszystko, co pojawia się w życiu tych, którzy Go kochają, Jego ludu, nawet cierpienie, działa dla ich ostatecznego dobra.

Paweł wzmacnia to stwierdzenie, potwierdzając, że Bóg działał dla naszego największego dobra. Bóg umiłował, wybrał, wezwał do zbawienia, uznał za sprawiedliwych i uwielbił swój lud. Chociaż uwielbienie nie nastąpi aż do końca wieku, apostoł używa tego samego czasu przeszłego, aby je opisać, tak jak używał go do opisu innych czasów przeszłych zbawienia, innych przeszłych aspektów zbawienia.

Ludzie Boga są już tak dobrzy, jak uwielbieni. Mu uchwycił silne poczucie suwerenności Boga, podtrzymującej nadzieję wierzących na chwałę. Mu, Listy do Rzymian, strona 3536.

On pisze, a to dlatego, że taki jest plan Boga dla nas, którzy jesteśmy powołani i którzy w ten sposób kochamy Boga, możemy być pewni, że wszystko będzie przyczyniać się do dobra, werset 28, realizacji Jego planu w każdym z naszych przypadków. Realizacja Bożego celu, werset 28, w poszczególnych wierzących jest podstawą nadziei chwały. Paweł patrzy na uwielbienie wierzących, werset 30, z punktu widzenia Boga, który już zadekretował, że powinno ono nastąpić.

Choć jeszcze nie doświadczeni, boska decyzja o uwielbieniu tych, którzy zostali usprawiedliwieni, już została podjęta. Kwestia została rozstrzygnięta. Tutaj Paweł dotyka ostatecznego źródła pewności, z której korzystają chrześcijanie, i wraz z nim doprowadza do triumfalnego punktu kulminacyjnego swoje świętowanie braku potępienia z wersetu pierwszego, które dotyczy każdej osoby w Chrystusie.

Paweł przedstawia również Bożą sprawiedliwość jako aktywnie chroniącą chrześcijan w Chrystusie, Rzymian 8, 33-34. Kto będzie oskarżał wybranych przez Boga? Bóg usprawiedliwia. Kto ma potępić? Chrystus Jezus jest tym, który umarł, więcej, który zmartwychwstał, który jest po prawicy Boga, który rzeczywiście wstawia się za nami, Rzymian 8, 33-34.

Paweł używa pytań retorycznych, aby podkreślić prawdę. Wrogowie Boga i jego ludu, Szatan, demony i ludzcy buntownicy, wnoszą wiele oskarżeń o winę przeciwko nam. Paweł twierdzi, że żadne z tych oskarżeń nie zostanie utrzymane, ponieważ nasza sprawa trafiła już do Sądu Najwyższego wszechświata, jeśli tak można powiedzieć, a sędzia, wszechmogący Bóg, uznał nas za sprawiedliwych.

Nikt nigdy nie cofnie tego werdyktu, werset 33. Ta sama prawda przekazana jest w wersecie 34. Po retorycznym pytaniu Pawła, które ma na celu potępienie, wspomina on Chrystusa Jezusa.

Aby podążać za argumentem Pawła, musimy wiedzieć, że Ojciec jest sędzią w połowie fragmentów Pisma Świętego o ostatecznym sądzie, a to samo dotyczy Syna w drugiej połowie. Tak więc Paweł mógł odpowiedzieć na to pytanie, mówiąc: Chrystus Jezus potępi. Zamiast tego mówi: Chrystus umarł, zmartwychwstał, zasiada po prawicy Boga i modli się za nas.

Jego znaczenie jest jasne. Syn, sędzia całej ziemi, nie potępi nas, ale nas zbawi. Chrystus Jezus, sędzia, jest naszym zbawicielem.

Raz jeszcze, Boża sprawiedliwość podtrzymuje nasze zbawienie. Boża moc jest kolejną boską cechą, która utrzymuje nas w wierze. Widzieliśmy już, że Jezus potwierdza swoją moc, aby utrzymać swoje owce bezpieczne w swojej ręce.

Daje im dar wiecznego życia, potwierdza, że nigdy nie pójda do piekła, a następnie mówi, cytuję, nikt nie wyrwie ich z mojej ręki, Jan 10:28 . Carson wspomina o życiu wiecznym, a następnie trafia w sedno, cytuję, nie chodzi o moc samego życia, ale o moc Jezusa. Nikt nie może ich wyrwać z mojej ręki, ani grasujący wilk, strona werset 12, ani złodzieje i rabusie, wersety 1 lub 8, ani nikt.

Ostateczne bezpieczeństwo owiec Jezusa spoczywa w rękach dobrego pasterza. Egzegetyczny komentarz Carsona do Ewangelii Jana znajduje się w Jana 10:28 i kolejnych. Wierność Boga chroni Jego lud.

Egzegeza egzegetyczna pokazuje, że jest to bardzo prawdziwe. Cztery fragmenty, które wydedukuję. Pierwszy List do Koryntian 1:8 i 9. Pierwszy List do Tesaloniczan 5:23, 24.

2 Tesaloniczan 3: 3. 2 Tymoteusza 2:13. 1 Koryntian 1:8 i 9. Bóg również was umocni do końca, mówi Koryntianom, abyście byli bez zarzutu w dniu naszego Pana Jezusa Chrystusa. Bóg jest wierny.

Zostałeś przez niego powołany do społeczności z jego synem, Jezusem Chrystusem, naszym Panem. Pierwszy List do Koryntian 1, 8 i 9. Teraz sam Bóg pokoju niech was całkowicie uświęci. Niech cały wasz duch, dusza i ciało będą zachowane zdrowe i bez nagany na przyjście naszego Pana Jezusa Chrystusa.

jest ten, który was wzywa , On tego dokona. Pierwszy List do Tesaloniczan 5, 23, 24. Lecz wierny jest Pan, On was umocni i ustrzeże od złego.

2 Tesaloniczan 3:3. Jeśli my jesteśmy niewierni, Bóg pozostaje wierny, bo nie może zaprzeczyć się samego siebie. 2 Tymoteusza 2:13. Do tej listy dodajemy piąty fragment o wierności Boga.

Nie zawiera słów Bóg jest wierny, ale mimo to jest potężnym świadectwem tej prawdy. Autorzy Hebrajczyków cytują Księgę Rodzaju 22:17 jako dowód wiarygodności obietnic Bożych. Zaiste będę wam błogosławił i wielce was rozmnożę w Hebrajczyków 6:14, tym cytacie z Księgi Rodzaju 22:17.

Po tym, jak Abraham był gotów poświęcić Izaaka, Bóg powtórzył swoją wcześniejszą obietnicę i dodał do niej przysięgę. Dlaczego Wszechmogący Bóg miałby coś takiego zrobić? Odpowiedź znajduje się w Liście do Hebrajczyków 6:17 i 18. Tak więc, gdy Bóg pragnął bardziej przekonująco pokazać dziedzicom obietnicy niezmienny charakter swego zamysłu, poręczył go przysięgą, abyśmy przez dwie niezmiennie rzeczy, w

których niemożliwe jest, aby Bóg skłamał, my, którzy uciekliśmy, mogli mieć mocną zachętę do trzymania się mocno nadziei, która została przed nami.

List do Hebrajczyków 6:17 i 18. Przysięga Boga podkreśla fakt, że Jego boskie atrybuty, w tym przypadku wierność, wiążą Go z Jego słowem. Bóg nie cofnie, a nawet nie może, mówię z szacunkiem, swojego słowa, ponieważ je dał i, cytuję, zagwarantował je przysięgą.

List do Hebrajczyków 6:17. Jego obietnica dana Abrahamowi jest nieodwołalna. To jest jasne.

Ale nie jest od razu oczywiste, w jaki sposób obietnica Boga, aby błogosławić i rozmnożyć wiernego Abrahama, przynosi silne zachęty, aby mocno trzymać się nadziei, która została im przedstawiona. Werset 18. Kontekst wzywa czytelników, aby, cytując, byli naśladowcami tych, którzy dziedziczą obietnice przez wiarę i wytrwałość.

6:12. A następnie przedstawia Ojca Abrahama jako główny przykład tej właśnie rzeczy. Po cierpliwym czekaniu Abraham otrzymał obietnicę.

Wiersz 15. Pozostaje więc pytanie: w jaki sposób obietnica Boga dana Abrahamowi zachęca czytelników hebrajskich do wytrwania w wierze? William Lane udziela najlepszej odpowiedzi. List do Hebrajczyków 1–8. Jego komentarz. Strona 152. Komentarz biblijny Word. To niesamowity komentarz.

Może to mój ulubiony. Nie zgadzam się z każdym jego fragmentem. Mamy inną orientację teologiczną, ale wow, jaka znakomita robota.

Lane mówi, że uwaga w ekspozycji przesuwana się gwałtownie z patriarchy na chrześcijan, którzy są wyznaczeni jako dziedzice obietnicy. Werset 12. Jako ci, którzy odziedziczyli obietnice przez Chrystusa, mają docenić znaczenie biblijnej relacji dla nich.

To, co zostało zapisane w Piśmie Świętym, ma na celu wzmocnienie ich przekonania, że cel Boga dla nich jest również niezmienny. W świetle kontekstu i skupienia się na wspólnocie chrześcijańskiej w wersach 17 i 18, wydaje się, że właściwe jest traktowanie obietnicy danej Abrahamowi i potwierdzanie przysięgą jako typu, który jest dany wspólnocie nowego przymierza w Chrystusie. Zamknij cytat.

Bóg zniżył się, aby złożyć przysięgę, która podkreśla Jego determinację, aby zrobić to, co obiecał Abrahamowi. Obietnica Boga dla niego umacnia naszą pewność jako duchowych spadkobierców Abrahama, że wypełni On obietnice nowego przymierza dla nas. Bóg jest wierny, a Jego obietnica i przysięga dają wierzącym pewną nadzieję.

Rzeczywiście, ta nadzieja jest, cytuję, pewną i mocną kotwicą duszy, nadzieją, która wchodzi do wewnętrznego miejsca za zasłoną, gdzie Jezus poszedł jako poprzednik w naszym imieniu, Hebrajczyków 6:19 i 20. Bóg dostarcza więcej dowodów swojej wierności, aby zachować swój lud, gdy mówi o Jezusie, naszym wielkim arcykapłanie, który oddał siebie, aby nas zbawić, a teraz pojawia się w obecności samego Boga w naszym imieniu. Bóg nas zachowuje, ponieważ jest wierny.

Miłość Boga, na koniec, zachowuje wierzących dla ostatecznego zbawienia. Klasycznym tekstem na ten temat jest Rzymian 8:35 do 39. Paweł pyta retorycznie, co może oddzielić chrześcijan od miłości Chrystusa.

Następnie wymienia siedem możliwych odpowiedzi i dochodzi do wniosku, że nic nie może nas odwieść od miłości Chrystusa w wersecie 36. Ostatni element w serii, miecz, oznacza śmierć przez egzekucję, a nawet to nie może zniweczyć miłości Boga do jego ludu, miłości Boga w jego synu do jego ludu. Jeśli ktoś próbowałby powiedzieć, cóż, możesz tu odstąpić od wiary, to jakoś możesz to zrobić osobiście.

Nie, próba pogodzenia możliwości apostazji ze słowami Pawła tutaj nie działa, cytuję, bo jestem przekonany, że ani wysokość, ani głębokość, ani żadna inna twórcza rzecz nie będzie w stanie odłączyć nas od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, naszym Panu, wersety 38, 39. Paweł używa kompleksowych dwuwierszy. Wszystko jest zawarte w czyjejs śmierci i życiu.

Rzeczy obecne i rzeczy przyszłe obejmują wszystko. Bo nawet najskromniejsza doktryna zbawienia obejmuje rzeczy przeszłe. Dzięki Bogu, biblijna doktryna obejmuje wszystkie nasze grzechy.

Na koniec Paweł wspomina, że żadna inna kreatywna rzecz nie będzie w stanie oddzielić nas od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, naszym Panu, werseł 39. Dotyczy to nas i naszych niepowodzeń. Dzięki miłości Trójcy jesteśmy bezpieczni w Chrystusie.

Istnieją trzy argumenty za zachowaniem, trzy nie są powszechnie używane. Trójca Święta, Ojciec, Syn i Duch Święty nas zachowują. Atrybuty Boga są wykorzystywane, aby nas zachować.

Dzieło Chrystusa. Pismo łączy zbawcze dzieło Chrystusa z naszym zachowaniem. Dzięki temu, co Jezus uczynił, aby nas zbawić, jesteśmy w Nim bezpieczni.

Nasze zachowanie jest zakorzenione w Jego krzyżu, pustym grobie, wstawiennictwie i powrocie. Zachowanie jest zakorzenione w ukrzyżowaniu Jezusa. Paweł wyraża tę prawdę, gdy porównuje dwóch Adamów w Rzymian 5:19. Albowiem jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami, tak też przez posłuszeństwo jednego wielu stanie się sprawiedliwymi, Rzymian 5:19. Pierwotny

grzech Adama spowodował, że wielu, wbrew jednemu Adamowi, stało się grzesznikami.

Nieposłuszeństwo Adama sprawiło, że cała jego rasa stała się grzesznikami w oczach Boga. Równolegle do grzechu Adama, posłuszeństwo Chrystusa aż do śmierci, nawet śmierci na krzyżu, jest podstawą usprawiedliwienia całego jego ludu. Paweł używa czasu przyszłego, zostanie usprawiedliwiony, Rzymian 5:19, aby pokazać, że dzieło Chrystusa dokonuje usprawiedliwienia teraz i na zawsze.

Bóg ogłosi wierzących sprawiedliwymi przed ludźmi i aniołami podczas sądu ostatecznego, ponieważ Chrystus, nasz Zbawiciel, umarł, aby nas usprawiedliwić. Paweł naucza tej samej prawdy innymi słowami później w Rzymianach, Rzymian 8 :1-4. Dlatego teraz nie ma żadnego potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie, ponieważ prawo ducha życia w Chrystusie Jezusie uwolniło cię od prawa grzechu i śmierci. Albowiem czego prawo nie mogło dokonać, ponieważ zostało osłabione przez ciało, tego dokonał Bóg.

Potępił grzech w ciele, posyłając własnego Syna w podobieństwie grzesznego ciała jako ofiarę za grzech, aby wymagania prawa zostały wypełnione w nas, którzy nie postępujemy według ciała, ale według ducha, Rzymian 8:1-4. Chociaż prawo nie było w stanie uratować zgubionych, ponieważ ludzie nie potrafili go przestrzegać, Bóg uratował ich w Chrystusie. Ojciec posłał swojego wcielnego Syna, aby był ofiarą za grzech, aby, cytując, potępić grzech w ciele. Chrystus umarł za nas, przyjmując potępienie, na które my, przestępcy, zasłużyliśmy.

I w rezultacie nie ma już potępienia dla wierzących, werset 1. Śmierć Jezusa na krzyżu zbawia nas i utrzymuje nas zbawionymi. Zachowanie jest również zakorzenione w zmartwychwstaniu Jezusa. Pojednanie jest zbawczym dziełem Chrystusa, postrzeganym jako to, co przewycięża naszą wrogość do Boga, tym samym czyniąc pokój między nami.

Jest ona przypisywana wyłącznie śmierci Chrystusa w każdym fragmencie oprócz jednego, Rzymian 5:10. Bo jeśli będąc wrogami, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego, to o ileż bardziej, będąc pojednani, będziemy zbawieni przez życie jego, Rzymian 5:10. Paweł wspomina zarówno śmierć Chrystusa, jak i jego życie. Czy w ten sposób dzieli dokonanie pojednania przez Chrystusa? Odpowiedź brzmi: nie. Raczej zamierza, abyśmy zrozumieli, że śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa razem stanowią Jego dzieło zbawienia.

Porównaj Rzymian 4:25, 6:5, 1 Koryntian 15:3 i 4. Ten, który umarł, aby pojednać lud Boży, żyje wiecznie, aby utrzymać ich w pojednaniu. Ostrzegawcze fragmenty Hebrajczyków są dobrze znane. Nie tak dobrze znane są fragmenty o zachowaniu.

W Liście do Hebrajczyków 7:6, 17 do 20, przepraszam, i w Liście do Hebrajczyków 7:3 do 25. W Liście do Hebrajczyków 6:17 do 20, które już omówiliśmy. W Liście do Hebrajczyków 7:23, 25.

Zbadaliśmy pierwsze, a teraz zwróćmy uwagę na drugie. Hebrajczyków 7:23, 25. Teraz wielu zostało kapłanami lewickimi.

Wielu jest podkreślanych, ponieważ śmierć uniemożliwia im pozostanie na stanowisku. Ale ponieważ pozostaje na zawsze, posiada swoje kapłaństwo na stałe. Dlatego jest w stanie całkowicie zbawić tych, którzy przychodzą do Boga przez niego, ponieważ zawsze żyje, aby wstawiać się za nimi.

List do Hebrajczyków 7:23 do 25. W przeciwieństwie do kapłanów lewickich, którzy służyli aż do śmierci i zostali zastąpieni przez potomka, Jezus Chrystus jako ukrzyżowany i zmartwychwstały, jako ukrzyżowany i zmartwychwstały ma, cytuję, moc niezniszczalnego życia. List do Hebrajczyków 7:16. Dlatego pozostaje kapłanem na zawsze, ponieważ powstał z martwych i posiada swoje kapłaństwo na zawsze.

7:24 z Listu do Hebrajczyków. Ma to wielkie praktyczne znaczenie dla jego ludu. Cytat, dlatego jest w stanie całkowicie zbawić tych, którzy przychodzą do Boga przez niego, ponieważ zawsze żyje, aby wstawiać się za nimi.

Wiersz 25. Zmartwychwstały Chrystus jest naszym wielkim arcykapłanem i jako taki nie ma następców. Zbawia całkowicie, co często rozumiano w sensie doczesnym, jako oznaczające wieczność.

Tak więc, New American Standard Bible, a czasami w sensie jakościowym jako całkowicie. Tak, NIV. Ale prawdopodobnie oznacza to absolutnie, co obejmuje oba znaczenia, jak twierdzi William Lane w swoim komentarzu do Hebrajczyków.

Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa są podstawą Bożego zachowania jego świętych. Pod względem czasu, jego śmierć zbawia na zawsze. Zbawia całkowicie.

On zbawia absolutnie w każdy sposób, jaki możemy sobie wyobrazić. Jest wystarczający, aby zbawić nas na zawsze, ponieważ jest w stanie zbawić całkowicie tych, którzy przychodzą do Boga przez niego. Jest w stanie to zrobić, ponieważ zawsze żył, aby wstawiać się za nimi.

Ukrzyżowany Zbawiciel jest żyjącym Zbawicielem, którego zmartwychwstanie zbawia nas w każdy sposób, w jaki można pojąć zbawienie, w tym na stałe. Zachowanie jest również ugruntowane w wstawiennictwie Jezusa. Przeanalizowany właśnie fragment spełnia podwójną rolę.

Nie tylko pokazuje, że zmartwychwstanie Jezusa zbawia, ale także jego wstawiennictwo. Chrystus zbawia wierzących absolutnie, ponieważ zawsze żyje, aby wstawiać się za nimi. Hebrajczyków 7:25. Modlitwy naszego wielkiego arcykapłana chronią nas, gdy pojawia się w obecności Boga dla nas.

Nierozzerwalne życie Syna, cytuję, jest podstawą jego nieprzerwanego kapłańskiego wstawiennictwa. Ponownie Lane. Jezus przewiduje swoją wstawienniczą postugę w Ewangelii Łukasza.

Jezus mówi uczniom, że Szatan, po tym, jak nakłonił Judasza do zdrady Jezusa, chce również udowodnić oszustwa drugiego. Jezus mówi Piotrowi: „Ale ja modliłem się za ciebie, Szymonie, aby twoja wiara nie ustała. A ty, gdy się nawrócisz, umacniaj swoich braci”.

Łukasza 22:32. Piotr się waha i wyznaje swoją niegasnącą lojalność wobec Jezusa, nawet do śmierci. W odpowiedzi Jezus przewiduje trzy zaparcia się Piotra. Łukasza 22:33-34. Wstawiennicza modlitwa Jezusa za Piotra powstrzymuje jego wiarę przed całkowitym załamaniem po trzech zaparciach.

To się nie udało, ale nie całkowicie. Jana 21 :15-19. Widzieliśmy już, że Jezus trzy razy modli się za 11 w swojej modlitwie arcykapłańskiej. To jest w Jana 17:11;15:24 . Ojciec Święty, chroń ich swoim imieniem, które mi dałeś, aby byli jedno, tak jak my jesteśmy jedno.

Jezus modli się o to. Wstawia się za swoimi uczniami, gdy jeszcze są na ziemi, co daje nam wskazówkę, co robi dla nas w niebie. Jana 17:11. Nie modlę się, abyś zabrał ich ze świata, Ojciec, ale abyś uchronił ich przed złym.

Jana 17:15. Ojciec, werset 24, chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mną tam, gdzie Ja jestem, aby oglądali moją chwałę, którą mi dałeś, ponieważ umiłowalesz mnie przed założeniem świata. Jana 17:24. Widzieliśmy również, że Jezus nie potępi swojego ludu, ale wręcz przeciwnie, umiera, zmartwychwstaje i wstawia się za nim. Rzymian 8:34. W Ewangeliach i Listach dowiadujemy się zatem, że Jezus wstawia się za swoim ludem, aby zachować go w wierze.

Na koniec, nasze zachowanie opiera się na powrocie Jezusa. Apostoł Jan zapisuje dodające otuchy słowa Jezusa w Jana 14:2-3. Niech się nie trwożą wasze serca. Wierzcie w Boga.

Wierzcie i we mnie. W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, czyżbym wam powiedział, że idę przygotować wam miejsce? A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i zabiorę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli.

Jana 14:2 i 3. Jezus obiecuje, że przyjdzie ponownie, aby zabrać swój lud do Ojca w niebie. Jezus chce, aby ci, którzy wierzą w Ojca i w Niego, oczekiwali powitania przez Ojca. Bezpośrednio poprzedzający kontekst tych wersów wzmacnia ideę zachowania tutaj, ponieważ pocieszające słowa Jezusa w 14:2 i 3 należy rozpatrywać w świetle jego przepowiedni o trzech zaparciach się Piotra, 13:37 i 38.

Piotr się zawaha, ale Jezus zapewnia jedenastu Judaszów, że wyszli, aby Go zdradzić, że należą do Ojca i mają miejsca w Jego niebiańskim domu. Piotr maluje inny obraz, ale naucza tej samej prawdy. Cytat 1 Piotra 1:13. Dlatego, mając umysły gotowe do działania, bądźcie trzeźwi i pokładajcie całą nadzieję w łasce, która wam zostanie dana przy objawieniu Jezusa Chrystusa.

1 Piotra 1:13. Piotr nakazuje przygotowanie i moralną trzeźwość, wskazując swoim czytelnikom na drugie przyjście. Objawienie Jezusa Chrystusa charakteryzuje się wielkim wylaniem łaski Bożej na Jego lud. Pokładaj swoją nadzieję całkowicie w łasce, która zostanie ci dana przy objawieniu Jezusa Chrystusa.

Łaska tutaj oznacza dopełnienie zbawienia. Obejmuje ona zachowanie przez Boga Jego ludu, ponieważ nie zawiodą oni w otrzymaniu ostatecznego odkupienia. Kistemaker mówi mądrze.

Simon Kistemaker, Peter and Jude, strona 59. Ten komentarz, Peter and Jude, w komentarzu do Nowego Testamentu, który Sam Kistemaker przejął od Williama Hendricksona, gdy ten zmarł. Kiedy Jezus powróci, Kistemaker mówi, że w wyznaczonym czasie przyniesie swoim naśladowcom wypełnienie ich zbawienia.

Kiedy się pojawi, Jego dzieło odkupienia zostanie zrealizowane we wszystkich wierzących. Udziela im pełnego zbawienia poprzez uwolnienie od grzechu, uwielbienie ciała i duszy oraz wiedzę, że będzie pośród nich na zawsze. Podsumowaliśmy biblijne nauczanie o zachowaniu przez Boga Jego świętych.

Role osób trynitarnych, atrybuty Boga i zbawcze dzieło Chrystusa łączą się, aby zapewnić ostateczne zbawienie wszystkim, którzy naprawdę wierzą w Jezusa. Kalwin zachęca wierzących tą prawdą. Calvin's Institutes, standardowa biblioteka chrześcijańskich klasyków, księga druga, rozdział 15, wersety trzy i cztery.

Kalwinie, zatem kiedykolwiek słyszymy o Chrystusie uzbrojonym w wieczną moc, pamiętajmy, że wieczność Kościoła jest zabezpieczona w tej ochronie. Stąd wynika, że diabeł, ze wszystkimi zasobami świata, nigdy nie może zniszczyć Kościoła, założonego na wiecznym tronie Chrystusa. W podobny sposób Chrystus wzbogaca swój lud o wszystko, co niezbędne do wiecznego zbawienia dusz i umacnia ich odwagą, by stali niepokonani wobec wszystkich ataków duchowych wrogów.

Nasz król nigdy nie pozostawi nas w nędzy, ale będzie zaspokajał nasze potrzeby, dopóki nasza wojna się nie skończy. Jesteśmy powołani do triumfu. Piękne słowa.

Następna jest wytrwałość. Zachowanie to zachowanie przez Boga Jego ludu w zbawieniu. Zachowanie przez Boga Jego świętych jest współzależne, nierozzerwalnie związane z ich wytrwałością.

Ponieważ On je zachowuje, trwają w wierze. To stwierdzenie podkreśla boską suwerenność w zbawieniu. Pismo Święte uczy również prawdziwej ludzkiej odpowiedzialności.

A to oznacza, że wierzący muszą wytrwać w wierze, aby ostatecznie zostać zbawionymi. Każda część Nowego Testamentu naucza o konieczności wytrwania dla ostatecznego zbawienia. Ale ten, kto wytrwa do końca, będzie zbawiony, Mateusza 24:13.

Po tym, jak głosili ewangelię temu miastu i uczynili wielu uczniów, wrócili do Listry, Ikonium i Antiochii, umacniając uczniów, zachęcając ich do trwania w wierze i mówiąc im, że konieczne jest przejście przez wiele trudności, aby wejść do królestwa Bożego, Dzieje Apostolskie 14:21 i 22. Hebrajczyków 10:36, albowiem potrzeba wam wytrwałości, albowiem potrzeba wam wytrwałości, abyście po wypełnieniu woli Bożej dostąpili tego, co obiecano. Objawienie 14:12, to wymaga wytrwałości od świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary w Jezusa.

Objawienie 14:12. Lud Boży musi trwać i wytrwać do końca w co najmniej trzech obszarach: wiara, miłość i świętość. Muszą trwać do końca, aby zaufać Chrystusowi.

Kochać innych, dążyć do świętości. Najprościej rzecz ujmując, wierzący muszą nadal ufać Chrystusowi. Biblia uczy, że złożenie początkowego wyznania wiary w Chrystusa jest konieczne, ale niewystarczające.

Prawdziwi wierzący wytrwają do końca w zaufaniu Jezusowi. Po tym, jak Jezus wypowiedział trudne słowa dotyczące jedzenia Jego ciała i picia Jego krwi, jak zacytowano w Jana 6:66, wielu Jego uczniów zawróciło i już Mu nie towarzyszyło. Jana 6:66.

Oczywiście słowo uczniowie jest tutaj użyte w szerokim znaczeniu. Niektórzy, którzy poszli za Jezusem, ponieważ rozmnożył chleb i ryby, byli obrażeni jego mocnymi słowami i już za nim nie poszli. Następnie Jezus pyta swoich 12 uczniów: Wy też nie chcecie odejść, prawda? Werset 67.

Zachęca swoich uczniów, słowo to jest tutaj użyte w wąskim znaczeniu, aby wyznaczyć ich intencję dalszego podążania za Nim. Piotr, jak zawsze, ich przywódca, tak czyni. Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego.

Doszliliśmy do wiary i wiemy, że jesteś Świętym Boga, bliski cytat. Wersety 68 i 69. Uwielbiamy odpowiedź Piotra.

Nie twierdzi, że rozumie wszystkie tajemnice dotyczące Syna Bożego. On, w imieniu swoich towarzyszy, wyznaje wiarę w Chrystusa i daremność pójścia gdziekolwiek indziej, aby dowiedzieć się o życiu wiecznym. Panie, do kogo pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego.

Wiemy, że jesteś Świętym Boga. Paweł również naucza o konieczności wytrwałości w wierze. Po potwierdzeniu prymatu Chrystusa w stworzeniu i odkupieniu, Kolosan 1:15-18, Paweł przedstawia Jezusa jako Boga wcielonego i pojednawcę całego stworzenia.

Kolosan 1:19 i 20. Następnie stosuje tę ostatnią prawdę do swoich czytelników. Ich grzeszne życie oddaliło ich od Boga, ale Chrystus pojednał ich z Bogiem, umierając na ich miejscu i przedstawi ich bezgrzesznymi przed Bogiem.

Wiersze 21 i 22. Jak wspomniano wcześniej, Paweł dodaje zastrzeżenie, warunek. Jeśli rzeczywiście pozostaniesz ugruntowany i stały w wierze i nie zostaniesz odsunięty od nadziei ewangelii, którą usłyszałeś, zostaniesz ostatecznie zbawiony.

Jeśli pozostaniesz ugruntowany i niezachwiany w wierze i nie zostaniesz odsunięty od nadziei ewangelii, Kolosanie muszą nadal ufać Chrystusowi jako Panu i Zbawicielowi, aby zostać ostatecznie zbawionym. Zbawcza wiara wymaga czegoś więcej niż początkowego wyznania. Wymaga również wytrwałości do końca w wierzeniu w ewangelię.

Autor Listu do Hebrajczyków nie postrzega życia chrześcijańskiego jako sprintu, ale jako wyścig długodystansowy. Zachęceni przez bohaterów i bohaterki wiary w rozdziale 11, czytelnicy nie powinni dać się rozproszyć prześladowaniom i własnemu grzechowi, ale muszą biec wytrwale w wyścigu, który jest przed nimi. List do Hebrajczyków 12:1. Ich ostatecznym celem musi pozostać cytat Jezusa, pioniera i doskonalącego naszą wiarę, który zamiast radości, która była przed nim, wycierpiał krzyż, nie bacząc na hańbę, i zasiadł po prawicy tronu Boga.

List do Hebrajczyków 12:2. Chociaż nigdy nie będą cierpieć tak jak Jezus, Bóg wzywa ich do naśladowania Go w znoszeniu niesprawiedliwego cierpienia dla chwały Bożej, dla chwały Bożej i obietnicy radości. Wieczna nagroda czeka czytelników Listu do Hebrajczyków, jeśli „nie znuży ich ani nie zniechęcą się”. Werset 3. Zamiast tego autor oczekuje, że wytrwają nawet do momentu śmierci dla Chrystusa.

Wiersz 4. Jeszcze nie wytrwaliście do przelania krwi. Wyznani wierzący muszą wytrwać w wierze, a prawdziwi wierzący tak. Usystematyzuję to, ponieważ pod spodem są wieczne ramiona.

Ostatecznie wytrwamy, ponieważ Bóg nas zachowuje. Ale to nie jest teraz mój cel. Zajmuję się czymś w rodzaju egzegezy lub wykładu, jeśli wolisz, teologii, budując biblijne zrozumienie tego, co oznacza wytrwałość, zanim powiązę ją z zachowaniem.

Wierzący muszą nadal wierzyć w ewangelię. Wierzący muszą nadal kochać innych. Przykazania i napomnienia dla wierzących, aby kochali się nawzajem, są powszechne w Nowym Testamencie.

Mateusza 22:37 do 39. Jezus powiedział do niego, uczonego w Prawie, który sądził, że doskonale przestrzegał Prawa: Miłuj Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest największe i najważniejsze przykazanie.

Drugie jest podobne. Kochaj swego bliźniego jak siebie samego. Mateusza 22:37 do 39.

Jana 15:12. Jezus powiedział: To jest moje przykazanie: Miłujcie się wzajemnie, jak Ja was umiłowałem.

Rzymian 12:10. Kochajcie się wzajemnie głęboko, jak bracia i siostry. Hebrajczyków 13:1. Niech braterska miłość trwa.

Przyjrzymy się trzem fragmentom, które uczą, że chrześcijanie muszą się wzajemnie miłować. Po pierwsze, Jezus przywołuje starotestamentowe przykazanie, by miłować bliźniego jak siebie samego. Księga Kapłańska 19:18.

Na nowy poziom. Nowe przykazanie daję wam, powiedział, abyście się wzajemnie miłowali. Jak Ja was umiłowałem, tak i wy macie się wzajemnie miłować.

Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali. Jana 13:34, 35. Przykazanie, by kochać bliźniego, jest wzmocnione chrystologicznie.

Okazywanie miłości przez Chrystusa na krzyżu staje się celem, zachętą i miarą naszej miłości do innych chrześcijan. To nasz cel, a kto może twierdzić, że go osiągnął? W ten sposób pokornie nas i kieruje ku Bożej łasce, która umożliwia nam życie chrześcijańskie. Miłość Chrystusa jest naszą zachętą.

To niewyczerpane paliwo, motywujące nas do kochania nawet niekochanych i jest to najwyższa miara miłości. Miarą kochania innych nie jest po prostu miłość do siebie, ale miłość Chrystusa do nas. Kochamy innych tak, jak Jezus kochał nas, to znaczy, swobodnie, ofiarnie, bezinteresownie.

To jest przykazanie Pana, a gdyby ludzie naprawdę tak kochali, to rzeczywiście odróżniałoby ich to od tych, którzy nie znają Chrystusa. Miłość jest obowiązkowa dla tych, których Chrystus kocha i zbawia. Po drugie, drugi fragment.

Piotr ceni braterską miłość. 1 Piotra 1:22. Ponieważ oczyściliście się przez posłuszeństwo prawdzie, aby okazywać sobie nawzajem szczerą braterską miłość z czystego serca, miłujcie się wzajemnie nieustannie.

1 Piotra 1:22. Piotr ma na myśli, że ponieważ jego czytelnicy posłuszni byli ewangelii, która jest przykazaniem, i zaufali Chrystusowi jako Zbawicielowi, doświadczając w ten sposób oczyszczenia grzechów, mają okazywać miłość. To jest Filadelfia, czyli braterska miłość, występująca tylko tutaj i w Rzymian 12:10.

1 Tesaloniczan 4:9. Hebrajczyków 13:1. 2 Piotra 1:7 w Nowym Testamencie. Występuje tylko w pięciu miejscach. 1 Piotra 1:22.

Rzymian 12:10. 1 Tesaloniczan 4:9. Hebrajczyków 13:1. 2 Piotra 1:7. Filadelfia, braterska miłość. Po stwierdzeniu, że celem nawrócenia jego czytelników jest okazywanie miłości, Piotr nakazuje im, aby stale się kochali.

To wezwanie do pogłębienia i zwiększenia miłości do siebie nawzajem. Peter Davids, który napisał pierwszy list Piotra w New International Commentary in the New Testament, strona 77, wyjaśnia: „miłość do współchrześcijan nie jest oczywiście kwestią drugorzędną, ale centralnym zmartwieniem zarówno naszego autora, jak i całego Nowego Testamentu”. Ponadto, następny werset informuje nas o mocy, która umożliwia tę miłość, nowe życie, które pochodzi z bycia, cytuję, narodzonym na nowo przez żywe i trwałe słowo Boże.

1 Piotra 1:23. Prawdziwi wierzący trwają w miłości. Trzeci fragment, który to pokazuje.

1 List Jana jest najbardziej jasny w kwestii konieczności trwania świętych w miłości. Jan mówi, przedstawia to zarówno w kategoriach negatywnych, jak i pozytywnych. Mówiąc negatywnie, pisze: „kto nie miłuje, pozostaje w śmierci. Każdy, kto nienawidzi swego brata lub siostry, jest zabójcą. A wiecie, że żaden zabójca nie ma w sobie życia wiecznego”. 1 List Jana 3:14 i 15.

Brak miłości do współwyznawców jest złym znakiem, sugerującym brak odrodzenia. Ponadto Jan pyta, cytuję, jeśli ktoś ma dobra tego świata i widzi współwyznawcę w potrzebie, ale powstrzymuje się od współwyznawstwa, jakże miłość Boża mieszka w nim? Werset 17, 1 Jana 3:17. Jan kończy, cytuję, dzieci, nie miłujmy słowem ani mową, ale czynem i prawdą.

Wiersz 18. W późniejszym fragmencie Jan nadal ostrzega przed brakiem miłości. Pierwszy List Jana 4, 8. Kto nie miłuje, nie zna Boga, ponieważ Bóg jest miłością.

1 Jana 4:20. Jeśli ktoś mówi, że miłuje Boga, a jednak nienawidzi swego brata lub siostry, jest kłamcą. Bo kto nie miłuje swego brata, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi.

1 Jana 4:20. Akcent Jana jest pozytywny. Kochani, miłujmy się wzajemnie, ponieważ miłość jest z Boga, a każdy, kto miłuje, narodził się z Boga i zna Boga.

4:7. Bóg okazał nam swoją miłość posyłając swego jedynego syna, aby stał się człowiekiem, kochał nas i, cytując, stał się przebłaganiem za nasze grzechy. 1 Jana 4:10.

Ponownie, odkupieńcza miłość Chrystusa jest naszym przykładem. Drodzy przyjaciele, jeśli Bóg tak nas umiłował, my także powinniśmy miłować się wzajemnie. Kochamy, ponieważ On pierwszy nas umiłował, bliski cytat.

1 Jana 4:11 i 19. Chrześcijanie trwający w miłości nie są tylko opcją, ale nakazem, przykazaniem. Mamy bowiem od niego to przykazanie, cytuję, kto miłuje Boga, niech także miłuje swego brata i siostrę.

Wiersz 21 z 1 Jana 4. W następnym wykładzie będziemy kontynuować badanie wytrwałości świętych. Podejmując pozostały temat, mówiliśmy o wytrwałości w wierze i wytrwałości w miłości. Musimy również omówić naukę Biblii, że wierzący muszą wytrwać w świętości.

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To jest sesja 18, Zachowanie i wytrwałość, część 2, Formuły systematyczne.